

Hồi 17

Chuyện Không Làm

Bữa cơm tối chỉ có món cá khô kho tiêu, còn là một bát canh hầm xương để dành cho người bệnh dùng. Bệnh nhân đã tỉnh lại, cô vẫn nằm bất động trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Mã Như Long cũng ngồi thừ trên một cái ghế mây gầy bên cạnh giường, y bỗng nghĩ đến rất nhiều điều, đến những chuyện đã làm trong quá khứ mà y tự cho là rất xuất sắc.

Những chuyện đó có đúng hoàn toàn phải làm như thế chẳng? Có thật là kiệt xuất chẳng?

Giữa người với người, tại sao có khoảng cách lớn như thế, tại sao có kẻ sống đời hèn mọn như thế? Tại sao có những người khác lại kiêu ngạo như thế?

Mã Như Long bỗng nhận ra nếu có thể rút ngắn được khoảng cách giữa người với người, thì mới thật là chuyện đáng để kiêu ngạo. Nếu y vẫn sống trong nếp sống như trước đó, thì nhất định y không khi nào nghĩ đến điểm này.

Nếu một người trải qua nhiều thử thách khôn khó không ngờ đến, phải chăng là điều tốt cho y? Đại Uyển dùng phương pháp này đối với Tạ Ngọc Luân có phải vì lý do này chẳng?

Nghĩ đến đây Mã Như Long cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Y tin rằng Tạ Ngọc Luân lúc trước chắc hẳn là một cô gái rất kiêu ngạo, mà chính cô cũng cảm thấy mình có lý do đáng để tự phụ.

Không biết từ lúc nào, Tạ Ngọc Luân cũng đang nhìn Mã Như Long, rất lâu sau cô bỗng nói:

- Người nói lại xem.
- Nói gì?
- Nói chuyện người là ai, ta là ai.
- Tôi là Trương Vinh Phát, nàng là Vương Quế Chi.
- Chúng ta là vợ chồng?
- Đã là vợ chồng mười tám năm rồi, trước giờ vẫn ở tại đây mở tiệm tạp hóa, chung quanh đây người nào cũng biết chúng ta.

Mã Như Long thở dài nói tiếp:

- Có thể nàng cho là cuộc sống như thế này quá nghèo khổ nên không muốn tiếp tục nữa, do đó đã quên đi những chuyện ngày xưa, nhưng thực rasống như vậy cũng chẳng có gì không tốt vì ít nhất chúng ta có cuộc sống an lành.

Tạ Ngọc Luân lại nhìn Mã Như Long một lúc lâu, sau đó cô dần từng chữ:

- Người nghe đây, ta không biết người là ai, cũng không hiểu chuyện này đầu đuôi ra sao, nhưng chắc chắn có kẻ khác mua chuộc người đến hãm hại ta.

- Ai muốn hại nàng? Tại sao phải hại nàng?

- Người thật không biết ta là ai sao?

Mã Như Long quả thật không rõ lắm, bèn hỏi:

- Nàng nghĩ nàng là ai?

Tạ Ngọc Luân cười nhạt:

- Nếu người biết ta là ai thì không chừng sợ đến chết mất.

Giọng nói của cô bỗng tràn đầy tự phụ:

- Ta là con gái của thần, trên thế gian này không có nữ nhân nào sánh kịp ta. Ta có thể tùy nghi khiến người giàu lên, cũng có thể tùy tiện giết người, cho nên tốt nhất là người hãy mau đưa ta về nhà, bằng không sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ chặt người ra từng miếng cho chó ăn.

Quả thật Tạ Ngọc Luân là một cô gái vô cùng kiêu ngạo, chẳng những cô không xem ai ra gì, mà tính mạng của kẻ khác cũng không coi trọng, bởi trừ chính cô ra, sinh mạng của ai khác cũng không đáng giá. Một người như thế, cho chịu khổ chút chắc chắn có điểm tốt cho cô.

Mã Như Long lại than:

- Bệnh nàng lại đến rồi, thôi đi ngủ sớm đi.

Y nói xong câu này, mới nghĩ đến một vấn đề:

trong phòng chỉ có một cái giường, vậy y ngủ đâu?

Tạ Ngọc Luân chắc chắn cũng nghĩ đến điều này, đột nhiên cô kêu lên:

- Người dám đến đây nằm ngủ, dám đụng vào người ta, thì ta ... ta ...

Cô không nói tiếp được, bởi cô không làm gì được Mã Như Long, đến đứng cũng không nổi thì làm sao chống cự nếu y muốn đụng đến cô.

Mã Như Long là một nam nhân khỏe mạnh, và đã từng thấy mặt thật của Tạ Ngọc Luân, y biết cô là một cô gái đẹp như thế nào, lúc ở trong căn phòng kia dưới tấm khăn trắng ...

Y không quên hình ảnh đó, có muốn cũng không quên được, nhưng y không đụng đến Tạ Ngọc Luân. Tuy suy nghĩ của y đã thay đổi, đã cảm thấy chính mình cũng không có gì đáng để hãnh diện như vẫn hằng tưởng lúc trước, nhưng có những chuyện y vẫn không bao giờ làm, dù có bảo giết y, y cũng không làm, có lẽ một điểm đó cũng đáng để hãnh diện.

Ngày qua ngày lại, cứ thế trôi đi, Tạ Ngọc Luân dần dần cũng dụi xuống. Gặp phải chuyện chẳng đáng dừng, bất luận ai cũng chỉ có cách nhẫn nại chịu đựng. Không nhẫn nại cũng vô ích, phát điên phát cuồng hay lăn lộn dưới đất, hay đập đầu vào tường cũng vô ích.

Còn Mã Như Long? Cuộc sống như thế so với sinh hoạt lúc trước của y hoàn toàn khác hẳn, hoàn toàn cách biệt với thế giới lúc trước của y. Lúc trước y cảm thấy những kẻ tầm thường này thật dung tục hạ tiện, bây giờ y lại tìm thấy chỗ thiện lương khả ái của họ.

Có lúc y cũng cảm thấy rất phiền não, muốn ra ngoài nghe ngóng tin tức giang hồ, muốn đi tìm Đại Uyên và Du Ngũ. Nhưng có lúc khác y lại muốn buông thả mọi thứ, sống bình lặng như thế đến hết đời. Chỉ tiếc là cho dù y có thật sự muốn như thế, người khác cũng không để yên cho y, vì y thật sự không phải là Trương Vinh Phát, mà là Mã Như Long.

Mấy ngày gần đây, tiệm tạp hóa bỗng có thêm một người khách kỳ lạ. Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn, người khách đều đến mua hai chục trứng gà, hai xấp giấy súc, hai cân muối, một cân rượu nếp. Một gia đình mỗi ngày ăn hai chục trứng gà đã là một điều kỳ quái, huống chi mỗi ngày dùng đến hai cân muối, thật chưa từng nghe thấy.

Tuy đây là một chuyện lạ, nhưng những thứ người khách này mua đều bình thường:

trứng gà, giấy súc, muối, rượu đều là những thứ phổ thông. Người khách xem ra rất tầm thường, dáng cao ốm, trông cũng như những nam nhân khác ở khu này, thường có vẻ ưu tư mệt mỏi.

Mãi đến một ngày kia, thiếu phụ mang thai nhìn thấy người khách, thì Mã Như Long mới bắt đầu chú ý đến y, do bởi thiếu phụ kia hỏi:

- Người này là ai? Sau trước giờ chưa gặp?

Thiếu phụ biết mặt hết người ở xóm này, nên nàng nói chắc chắn:

- Người này quyết không phải người ở đây, mà trước đây cũng chưa từng đến đây.

Thế là Mã Như Long cũng bắt đầu chú ý đến người khách kia. Y chẳng phải người giỏi quan sát người khác, bởi đa phần các đại thiếu gia xuất thân thế gia hào phú như y thường không chú ý để quan sát người khác. Tuy nhiên, Mã Như Long cũng nhìn ra được một vài điểm khác thường nơi người khách kia.

Thân thể người này tuy rất ốm, song tay chân đặc biệt to lớn, lúc y đưa tay cầm đồ hay trả tiền, thường hay tỏ ra dấu diêm và động tác rất mau lẹ, như thể không muốn cho kẻ khác nhìn thấy bàn tay của y. Mỗi ngày y đều chờ đến hoàng hôn xuống xong, lúc mọi người đã về nhà ăn cơm tối, mới đến tiệm mua đồ, lúc này con hẻm rất vắng. Tuy người này có vóc cao, chân lớn, nhưng khi bước đi rất nhẹ nhàng, hầu như không nghe tiếng bước chân. Có hôm trời mưa, trong hẻm nước bùn ngập đường, chân người khách lại ít lắm bùn hơn những người khác.

Tuy đã sang năm mới, xuân đã sang nhưng khí trời vẫn còn rất lạnh. Người khách kia mặc áo khá mỏng so với mọi người, nhưng y có vẻ như không cảm thấy lạnh gì cả. Mã Như Long tuy không giàu kinh nghiệm giang hồ, nhưng bằng vào những điếm này cũng có thể nhận ra người khách này nhất định có luyện võ, chẳng những thế bản lãnh hẳn không tệ, đôi tay kia rất có thể luyện một loại công phu tương tự như Thiết Sa Chương.

Một võ lâm hảo thủ, tại sao mỗi ngày đến đây mua trứng gà giấy súc để làm gì? Nếu vì tránh kẻ thù mà người này ẩn mình tại vùng này, thì cũng không cần phải mỗi ngày đến tiệm mua những thứ này. Nếu y là thuộc hạ của Du Ngũ được phái đến đây để bảo vệ Mã Như Long, cũng không cần làm chuyện dễ gây chú ý như vậy.

Chẳng lẽ nhóm Khuru Phụng Thành, Tuyệt Đại Sư đã phát hiện ra tiệm tạp hóa này khả nghi, nên phái người đến dò xét? Nếu quả thật như thế, thì y cũng không cần mỗi ngày mua hai chục trứng gà và hai cân muối mang về. Mã Như Long suy nghĩ không thông.

Chuyện gì nghĩ không ra, tốt nhất là không nên nghĩ nữa, nhưng Mã Như Long đã động tính hiếu kỳ. Ai cũng có tính hiếu kỳ, Mã Như Long không tránh khỏi, Tạ Ngọc Luân cũng vậy. Cô cũng biết có một người khách như thế, có một ngày cô rút cuộc không nhịn được mới hỏi:

- Các người nói người khách kia, có đúng là một nam nhân chăng?
- Đương nhiên là nam nhân.
- Y có thể nào là một người nữ cải nam trang không?
- Không thể nào.

Mã Như Long tuy đã từng lãnh giáo chỗ kỳ diệu của thuật dịch dung, nhưng y tin rằng người này chắc chắn không phải nữ cải nam trang.

Tạ Ngọc Luân tỏ ra rất thất vọng. Mã Như Long cảm thấy câu hỏi của cô rất kỳ lạ bèn hỏi lại:

- Tại sao nàng hỏi chuyện này? Chẳng lẽ nàng hy vọng người ấy là một nữ nhân?

Tạ Ngọc Luân im lặng rất lâu, mới thở dài đáp:

- Nếu người ấy là nữ, thì có thể là đến để cứu ta.

Tại sao chỉ có nữ nhân mới đến cứu Tạ Ngọc Luân? Mã Như Long không hỏi, chỉ điềm nhiên nói:

- Nàng về làm vợ tôi đã mười tám năm, tôi đối với nàng không tệ, tại sao đòi người khác đến cứu nàng?

Tạ Ngọc Luân trừng mắt tức giận nhìn Mã Như Long, hễ nói đến chuyện này thì trong mắt cô hiện lên vẻ thống khổ, cảm hận không diễn tả được. Cô vừa tỏ ra như vậy, Mã Như Long liền bỏ ra ngoài ngay, y thật không dám nhìn vào đôi mắt ấy. Y cũng không nở nhìn.

Có một bữa tối, người khách thần bí đến mua đồ vừa đi chưa bao lâu, thiếu phụ mang thai đột nhiên chạy vào, ra vẻ hồi hộp, lại phấn khởi. Nàng vừa thở vừa nói:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi. Tôi biết người kia ở đâu rồi.

Lão Trương thật thà vốn không nhiều chuyện, lần này phá lệ lên tiếng hỏi:

- Y ở đâu?

- Hôm nay tôi thấy y bước vào nhà Đào Bảo Nghĩa.

Đào Bảo Nghĩa là chủ đất của khu này, lúc trước có nghe nói y có luyện võ, nhưng chính y chưa bao giờ nói đến, cũng chưa ai tận mắt nhìn thấy y luyện võ. Đào Bảo Nghĩa ở tại một căn nhà lớn nhất trong khu này, căn nhà xây bằng gạch đỏ. Chủ đất giao thiệp rộng hơn đa số người ở đây, nếu có bạn đến ở nhà y cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng nhà Đào Bảo Nghĩa chỉ có hai vợ chồng, tính thêm người bạn này, mỗi ngày dù có ăn hết hai chục trứng gà, nếu ăn luôn hai cân muối chắc cả ba người sẽ chết mất.

Thiếu phụ mang thai lại nói:

- Lúc này tôi cố ý đến nhà Bảo Nghĩa tẩu nói chuyện, nhìn trước nhìn sau đều không thấy người kia đâu, nhưng rõ ràng tôi thấy người kia đi vô nhà đó. Tôi hỏi nhỏ Bảo Nghĩa tẩu, người kia mỗi ngày đều đến mua hai cân muối để làm gì? Tự nhiên Bảo Nghĩa huynh kiếm cớ gây chuyện với vợ nên hai người cãi nhau, tôi chỉ có nước chuồn đi.

Lão Trương thật thà mãi im lặng lắng nghe, đến đây bỗng xen vào hỏi thiếu phụ mang thai:

- Hôm nay thím có mua đường đen không?

- Hôm nay không mua.

- Có mua dưa muối chẳng?

- Cũng không mua.

Lão Trương bỗng sa sầm mặt:

- Vậy thím không đi về ngủ đi cho rồi?

Thiếu phụ mang thai chớp mắt, nhìn lão Trương một hồi, cuối cùng bỏ đi ra. Lão Trương thật thà bắt đầu thu dọn, miệng lầm bầm nói:

- Tọc mạch chuyện người không tốt, người hay thích tò mò chuyện người càng đáng ghét hơn.

Mã Như Long nhìn lão Trương thật thà, bỗng phát hiện con người này có chút kỳ quặc.

Đây là lần đầu tiên y cảm thấy lão Trương thật thà có chỗ kỳ quặc.